

Radek Kalhous

A pak vás osloví Time

Posedlost, ale i zahálka jako kolébka
kreativity dovedly dlouholetého
fotoreportéra velkého vydavatelství
Radka Kalhousa až na webové stránky
magazínu Time a nyní také na ty
papírové v časopise FOTO.

text **Tomáš Hliva** / foto **Radek Kalhous**

Z vašeho bohatého portfolia vybíráme k tématu aktuálního čísla fotografie z cyklu *Divočina*, oceněného v letošním ročníku soutěže Czech Press Photo v kategorii Příroda a věda.

— Soubor volně navazuje na mé fotografie vycpaných zvířat v interiérech. Jezdil jsem během zimy po českých zoo — většinou jsem tam byl jako jediný návštěvník — a snažil jsem se do fotografií dostat melancholii a smutek, který tam na mě padal. Chtěl jsem pracovat pouze s tím pocitem, rozhodně jsem nechtěl sdělovat nic o stavu českých zoo. V posledních pár letech cítím, že reportážní fotografie je pro mě už pouze nástroj, obsah, který se snažím vložit do své vlastní formy. Výsledný produkt tedy nemusí být osobitým popisem dané situace, ale jen subjektivním vyjádřením. To mi stačí.

Soutěže Czech Press Photo se účastníte a budujete v ní s různě dlouhými přestávkami už od roku 2004. Zaznamenal jste letos pod novým vedením nějakou výraznější proměnu?

— Nejdůležitější je, že vzniklo Czech Photo Centre v Nových Butovicích. Takové centrum tady opravdu chybělo. Reportážní fotografie se vystavovala spíše výjimečně a většinou jen jako doplněk k nějakým sociálním nebo charitativním projektům. Přitom výstavu Czech Press Photo na Staroměstské radnici navštíví každoročně několik desítek tisíc diváků. Co se týká samotné soutěže, myslím, že dobrým krokem pro ucelenost mnohdy tak rozdílných fotografií byl jednotný tisk a adjustace. Digitální hlasování porotců je sporné. Osobně rád koukám na vytištěné fotografie poskládané vedle sebe, takže vidím souvislosti a příběh. Slabší fotografie vedle silnějších najednou dostanou úplně jiný význam a tvoří celek s jasnou vypovídací hodnotou. Při digitálním hlasování se takový pohled může ztratit a je tedy třeba posílat i do souborů spíše solitérní a ikonické fotografie. Velké rozpaky ve mně ovšem vzbudila kategorie Lifestyle. Když letos byla nově vyhlášena,

říkal jsem si, že to je kategorie přesně pro mě. Zrovna jsem dokončil soubor o závislosti dětí na tabletech a kategorie „životní styl“ mi pro tyhle fotky přišla jako nočník na zadek. To jsem netušil, že jde o jakési skladiště nezařaditelných souborů, v mnoha případech tak špatných.

V tom s vámi bohužel musím souhlasit. Je mrzuté, že tato „inovace“ celkovému výběru poroty takto uškodila. Ale nechci lámat hůl, budu rád, když se do příštího ročníku dostane více skvělých fotografií. Pro představu, kolik souborů každý rok do soutěže posíláte?

— To se liší rok od roku. Byly doby, kdy jsem posílal maximální počet souborů, tedy osm. Byl jsem posedlý a výkonný. Teď stárnu a držím se hesla svého kamaráda — lenost je matkou všech nápadů a zahálka kolébkou kreativity. Tahle životní pravda je mi dost blízká.

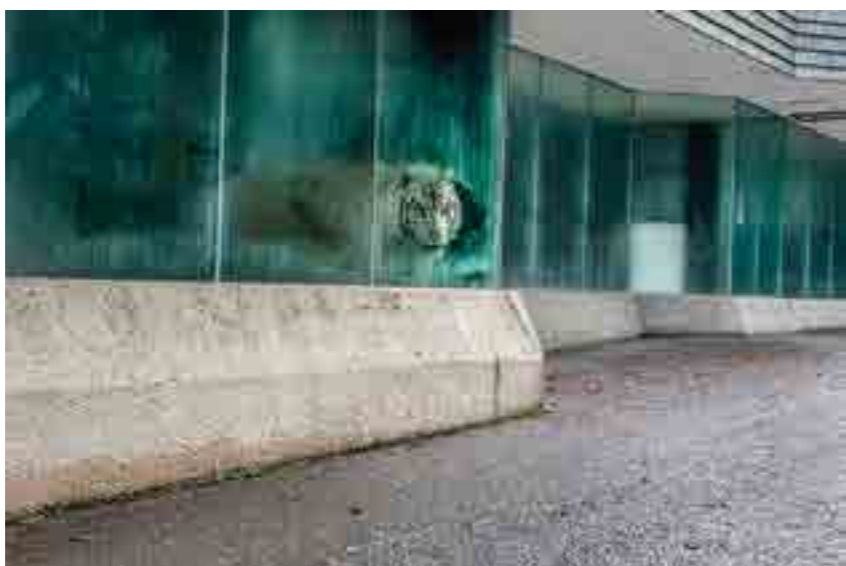
Vaši reportáže *Otužilci* si všimla i redakce webové sekce magazínu Time. Tušíte, jak k tomu došlo?

— Jeden večer mi pípnul e-mail od jakési Kiry Pollackové. Psala, že je vedoucí obrazové redakce magazínu Time a že se jí moc líbí moje věci a ráda by je vydala. Celý večer jsem přemýšlel, jak tenhle kanadský žertík dali kamarádi dohromady a proč tomu věnovali tolik energie. Když jsem zjistil, že mi opravdu píše obrazová šéfká Timu, měl jsem velkou radost. Má to totiž několik vrstev, důležitých nejen pro mě, ale pro všechny fotografy, kteří pracují v podobném režimu jako já. Lokální témata, v podstatě banality, absence jakýchkoliv kontaktů na galerie a vydavatele. To jsou podmínky, které ve vás nevzbudí příliš dravosti k ukazování výsledků. Zároveň vás ale nelimitují při fotografování. No a pak se stane, že vás osloví Time. Je to neuvěřitelně pozitivní, že ty mechanismy fungují. Zájem z jejich strany byl pro mě dostatečná odměna. V tu chvíli mi bylo úplně jedno, jestli fotky vydají. Důležité pro mě bylo, že existuje cesta.

Radek Kalhous (1974) žije s rodinou v Pardubicích. Od roku 2000 pracuje jako fotoreportér MF DNES. Na svém kontě má řadu souborů oceněných v soutěži Czech Press Photo, letos jeho snímky z cyklu *Otužilci* publikovala redakce internetové sekce magazínu Time.
www.kalhous.com

**Je to alibismus,
ale v novinách nejsou
moje fotky, ale fotky,
které po mně chtějí.**

Měl jste ze zahraničí na základě toho výběru nějaké ohlasy?

— Se zpětnou vazbou už dávno nepočítám. Nic se nestane. Nikdo vám nenabídne práci. Nevím jak v zahraničí, ale v Česku musíte být součástí nějaké „zájmové“ komunity, jinak neexistujete.

Zkoušel jste někdy štěstí i v soutěži World Press Photo?

— Samozřejmě, ale cítil jsem, že moje soubory jsou jaksi banální a málo světové.

To si možná říkal i fotograf Michael Hanke, který zaujal porotu letošního ročníku WPP a uspěl se svými snímky z turnajů mladých hráčů šachu...

— Michal je první vlašťovkou fenoménu, který jsem zmiňoval. Precedentem pro všechny krajánky. Skvěle zpracovaná, silná, a přitom obyčejná fotka. Všichni se neustále předhánějí v atraktivnosti a způsobu zpracování fotografických projektů. Takové závody. Fotografové Redbullu už nevědí, kam strčit foťák, aby byli o krok napřed. S fotožurnalismem je to podobné. No a porotci si toho třeba všimli. To je hrozně dobře.

Sledujete práci svých kolegů? Romana Vondrouše, Jana Zátorského, Stanislava Krupaře?

— Standa a Roman jsou původem Pardubáci, samozřejmě se známe. Roman je první kritik mých fotek a já jeho. Myšlenkově jsme si velice blízcí. Standa je lidsky výjimečný, poslední mohykán. No a Honza je kolega z MF Dnes, toho znám hlavně přes sociální síť. Svou práci dělá skvěle.

Stanislav Krupař se nechal na jedné ze svých besed slyšet, že je u nás posledním ryzím fotoreportérem, který se žíví výhradně prací na reportážních souborech. Ty v posledních letech

vznikají především na jeho „válečných“ výpravách do Sýrie a, jak sám říká, dovolenkových cestách na Sibiř — především do šamany a alkoholiky obývaného jihosibiřského Kyzylu, hlavního města Tuvinské republiky. Vy pracujete pro vydavatelství Mafra, které mimo jiné vydává deník Dnes a jeho internetovou podobu iDnes. Uživí vás výhradně tento úvazek, nebo si musíte „vypomáhat“ i další zakázkovou tvorbou? Nabízíte své „story“ podobně jako Krupař dalším vydavatelstvím?

Jsem zaměstnanec a jsem za to velice vděčný. Rovnice je jednoduchá. Každý jsme nějaký a konkrétně já potřebuji na práci duševní klid. Díky smlouvě s Mafrou ho mám. Mám rodinu a nehodlám ji svou posedlostí fotografií poškozovat, snažím se být zodpovědný. „Vypomáhat“ si nicméně musím. S přibývajícím věkem a možná s náznakem profesních úspěchů však vím, že nemusím vzít všechno. To ale velmi těsně souvisí s tím, že mám jistotu práce, tudíž si mohu dovolit při výběru zakázek komfort jakési duševní hygieny. Smlouva mi příliš neumožňuje spolupracovat s jinými vydavatelskými, což má logiku a já to zcela respektuji. Pokud by se mi to nelíbilo, není nic jednoduššího než dát výpověď.

Jak vypadá práce reportéra na plný úvazek dnes — a když z pohledu matadora zavzpomínáte, jak vypadala třeba před deseti lety?

— Pro mě to byla vždy práce snů, u MF Dnes jsem sedmnáct let a jsem stále spokojený. Vnímám dva rozdíly. Ten první je práce s fotkou. Rychlost na úkor kvality, nakládání s fotografií bez citu. To se zhoršilo. Já jsem si ovšem vybudoval obranný mechanismus. Dodám, co mi zadají, a chci, aby byli spokojeni. Nerealizují se ve fotožurnalismu. Jsme moc rád, že tu práci mám, ale cítím, že naturelem nejsem fotoreportér. Druhá

věc, kterou cítím, a to nejen z práce u novin, ale obecně u fotografie, je zlehčování fotografického procesu. Díky digitalizaci mají všichni pocit, že je to jednoduché. To se mě hluboce dotýká. Je to jedna z věcí, které fotku likvidují.

Vnímáte ze strany velkého vydavatelství tlak na „exkluzivitu“ pořízeného materiálu? Snaha o sledovanost dnes bohužel vede k tomu, že zajímavá a hodnotná témata, která mají potenciál přispět nějakému posunu hodnot v naší společnosti, často ustupují zprávám, jež se snaží v první řadě šokovat...

— Příliš ne. Možná mám ale osobní firewall až příliš silný. Ten problém není černobílý. Kultivovat můžete pouze národ, který o to má zájem. Navíc je to hodně propojené s ekonomikou redakcí a trh je příliš malý. Time má po světě 26 milionů čtenářů, tam už mají prostor k posouvání hodnot. Až nějaké velké české vydavatelství koupí někdo s vysokými morálními a etickými hodnotami, změní se to. Zatím to ale moc dobře nevypadá.

Jak jste vy osobně spokojen s prací svých kolegů editorů, kteří ve vydavatelství pracují s vámi pořízeným materiálem?

— Osobně cítím velkou změnu od chvíle, co nás koupil Agrofert. Vše se dělá více strojově. Zažil jsem doby, kdy jsme pracovali s nadšením a věřili jsme v to, co děláme. To je pryč. Proto vnímám i já tuhle práci více jako zdroj obživy než jako poslání. Chci mít pocit, že fotky nejsou úplně na pozvracení, což se mi — i ve spolupráci s editory — snad daří. Je to alibismus, ale v novinách nejsou moje fotky, ale fotky, které po mně chtějí. Obecně se více objevují popisné fotky, výtvarná stránka je upozaděná. Fotožurnalista je tím pádem víc než kdykoliv předtím dělník fotografie. ●

↩ ×
z cyklu Divočina